

V opombo Alfredu Šerku

Igo Gruden

Ostali smo samí brez tvoje šale
in brez ostró nabrušene besede,
ki vpila je med nas iz naše srede,
v laží in v sužnje zmede zemlje male:
in kadar vrata se zvečer odpró,
vsi vemo, da te nikdar več ne bo.

Odkrit kot sablja si v življenju blazno
iskál resnice, se zamišljál v večnost,
ko gledal v krvi ubito si človečnost.
Vse je minljivo, níčevo in prazno:
rodimo se, borimo, v noč gremo,
mehkó zagrinja zemlja nas v temo.

Kozarec dvignem in v opombo pravim:
Saj še med nami šali se in vpije
in ves se vije, smeje se in pije —
naj živemu? naj mrtvemu nazdravim?
Ko vrata se nato na mah odpró,
vsi vemo, da te nikdar več ne bo.

Utihnemo, spogledamo se nemo:
temnó odzvanjajo kozarci v duši.
Kdo prvi se za njim med nami zruši,
ki dneva in ne ure zanj ne vemo?
Rodimo se, borimo, v noč gremo —
in vse zagrne zemlja nas v temo.

Ob Župančičevi šestdesetletnici

A. Slodnjak

Današnjemu slovenskemu človeku pomeni Župančičevo ime toliko kakor pesnik. Seveda ne smemo pri tem misliti na človeka, ki se bojuje za kruh in pravico, niti za tistega, ki kopiči denar ali pa se peha za politično oblast. Slovensko slovstvo si še vedno ni moglo pridobiti vsestranske veljave v narodu, temveč je kljub naši hvalisani kulturnosti ostalo omejeno v svojih vplivih na tenko plast šolanih ljudi. V široke množice prodira slovenska beseda še vedno samo v obliki časnikov, nabožnih, poučnih in